

PROLETAR ENTERNASYONALİST ÇİZ- Gİ VE GEÇMİŞTEKİ HATALI BAKI- ŞI IZ

Bir kaç yıl öncesine kadar SSCB' nin ve tüm revizyonist partilerin 3. dünya ülkelerine karşı tutumu ile Çin' in bu ülkelere karşı tutumu arasındaki berrek farklılık gerek bizlerin gerekse dünya'daki tüm devrimci hareketlerin revizyonizme karşı uyanmalarını sağlayan çok önemli bir etmen olmuştur. Bir yanda "kapitalist olmayan yol" teorileri ile, Suriye, Irak, Peru gibi ülkeleri "sosyalist" ya da "sosyalizm yolunda ilerleyen" ülkeler ilan etmesi ile, bir kıvılcım büyük bir felakete yol açabilir diyerek milli kurtuluş savaşlarına karşı çıkması, silahlı mücadeleleri sabote etmesi ile maskesiz revizyonizm, öte yanda Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının silahlı mücadelelerinin yılmaz destekleyicisi ve ideolojik rehberi Çin. O dönemde revizyonizmin "barış

icinde birerada yaşamak uğruna devrimine karşı çıktığını, nükleer savaş şantajı ile ABD'yle uzlaşarak "barışçıl geçiş" hayallerini yaydığını görüyor, revizyonizm gerçeğini bütün yönleriyle tahlil edemiyorduk. Oysa revizyonist SSCB'nin sadece ABD ile uzlaşan yönünü görüp, onun bir sosyal-emporyalist olarak ABD emperyalizmi ile dünya hegemonyası için rekabet ettiğini görememek ve onun adeta bir ABD uşağı olarak değerlendirmek; onun ezilen halkların mücadelesine yaklaşımını doğru olarak tahlil edememiz, hatta ~~bu~~ zaman zaman devrimci çıkış vehmetimiz sonucunu doğuruyordu. Oysa revizyonistler "kapitalist olmayan yol" ve benzeri teorileri bir takım geri ülkeleri siyasi, ekonomik, askeri "yardımlar"la ABD hegemonyasından çıkarıp kendi hegemonyalarına altına almak için yaratıyorlardı. Yalnızca "bu ülkeler sosyalist değildir" diye karşı çık-

mak, sorunun devrimin yolu sorunu olduğunu sanıp, hegemonyacılığı teşhis ve teşhir edememek sonuç olarak revizyonizmle ~~buğulu~~ kopdramanın anlamına geldi. Bu da, öncün SSCB'nin Vietnam'ı desteklemesi gibi durumlarda bize bocalatırken revizyonizme karşı mücadelenin sadece kendi ülkemizdeki revizyonizmin devrim anlayışına karşı mücadele olduğunu anlamamıza yol açtı. Biz ülkemizdeki revizyonizmi altedip, silahlı mücadelede öncül adamlar attıktan sonra SSCB bizzidesteklemeye mecbur olacaktı! Göremiyorduk ki, SSCB proletarya önderliğinde halk savaşlarına bu hareketlerin kendi karşı-devrimci ve hegemonyacı siyasetinin can düşmanları, bu siyasetin önündeki en büyük engel olacaklarını tespit ettiği için karşı çıkıyordu. Küb'ya, ABD'nin barımın dibine nükleer silah yerleştiren SSCB'nin "nükleer tehlike" "korkusu" ile devrimine ve halk savaşlarına karşı çıktığı-

düşünmek ne büyük körlüktü! (Örnekler çok arttırılabilir.) Açık ki SSCB bir devrimci savaşı, onu önleyince, zayıf da olsa yeni hegemonya umutları ile desteklerdi. Ve bu konuda uyanık olmamak sosyal-emperyalizmin kucakına düşmeve yol açardı.

Öte yandan Çin'in SSCB'ye karşı tu tutumunu dar ve mutlakçı bir tarzda anlıyor, devrimin ancak uzun süreli halk savaşı ile zafere ulaşabileceğini savunmanın marksist-leninist olmak için yeterli olduğunu sanıyorduk.

Son birkaç yıldır dünya büyük bir altüst oluş içinde. '70'lere kadar herseye rağmen sürebilen Amerikan ve Sovyet nüfuz alanları altüst oluyor. (bizim eski değerlendirmemizle emperyalist blok, sosyalist blok kutuplaşması). ABD ve Sovyet hegemonyasına karşı çıkan ezilen ve sömürülen ülkeler devrimin venilli kurtuluş savaşlarının müttefikleri olarak seslerini yükselttiler. Bugünkü 3. Dünya hareketi, 1. emperyalist savaştan sonra doğan uyanığa kadar, 2. emperyalist savaştan

sonra tüm sömürölerin (özellikle Afrikana) uyanışı kadar önemli ve daha geniş kapsamlı bir dönemektir. "Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor". Bu cephenin diğer müttefikleri ABD ve Sovyet halkları ve 2. dündür.

Son yılların bu gelişmeleri karşısında marksist-leninist Çin'in ve revizyonistlerin tutumları ne oldu?

Çin halk Güç birliği aşya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ve halklarının mücadelesinin yalnız destekle icisi olmaya devam ediyor ve bu mücadelenin önünde yer alı or. Mücadelenin hedeflerini berraklaştırıyor, reformcu, uzlaşmacı eğilimlerin değil, devrimci eğilimin harekete geçen olmasına yardım ediy or. Çin bugün yalnızca dünyadaki marksist-leninistlere ve dünya halklarının devrimci mücadelesine değil, aynı zamanda 3. Dünya ülkelerinin süper devlet hegemonyacılığına karşı mücadelesine de büyük ölçüde rehberlik ediyor. Çin

dünyadaki gelişmeleri doğru bir şekilde gözlemlediği için, iki süper güce karşı birleşilebilecek bütün güçlerle devrimci bir tarzda birleşmeyi beşerdi için iki süper güce karşı her türlü mücadeleyi ve muhalefeti sabırlı bir tarzda desteklediği ve dünya devriminin çıkarları yönünde kanalizasyon edebildiği için bunu beşeriyor.

3. Dünya ülkelerine karşı devrimci proletaryanın tutumu konusunda bazı arkadaşların kafalarında şu sorular uyanıyor: Halkın iktidarda olmaya, sömürücü emaniğin iktidarda olduğu 3. Dünya ülkelerinin süper güçlere karşı mücadelelerini proleter devrimciler ne anlamda destekleyebilir? Bu ülkeler burjuvazilerinin süper güçlere karşı mücadelesi (olumsuz eylemleri) desteklenir. Ancak bu burjuvazilerin mücadelelerinin olumlu yönüne, yani kendilerine çıkar sağlama yönünde devrimci proletaryanın karşı çıkması gerekmez mi?

Bu soruyu demokratik devrimde devrimci proletaryanın küçük ve orta mülk sahibi sınıfların olumlu eylemi karşısındaki tutumunu hatırlamak cevap verelim. Proletaryanın bu sınıfların acil talepleri karşısındaki tutumu, bu taleplere karşı çıkmak midir? Elbette hayır! Proletarya onları desteklemekle kalmaz, bu talepleri (olumlu talepler) kendi aşırı programına kayar ve halkın bu kesimlerinin mücadelelerine de önderlik eder. Proletarya, 3. Dünya ülkelerinin emperyalistlere sattıkları hammaddelerin fiyatlarını yükseltmelerine, yani bu konuda emperyalistlerin tekeline son vermeye çalışmalarına, yığınaya dar demelerine, emperyalist tekelin faaliyetlerine set çekme mücadelesine, millileştirmelere, özetle 3. Dünya ülkelerinin emperyalist ve sosyal emperyalist ülkelere karşı ekonomik mücadelelerine elbette destek olacaktır. Bu destek basit bir destek olmayı, aktif bir destektir. Bu destek mücadelenin

hedeflerini netleştiren, "sosyalist ya da kapitalist zengin ülkelere karşı mücadele" yanlısını giderek, "Eski'nin sosyalist bir ülke olmadığını, başka ülkelerin ve halkları ezen ve sömüren bir ülkenin sosyalist olamayacağını" östererek, sosyalizmin prestijini yükselten, mücadelede ilkök, reformist seslerin, "gelmiş ülkeler"le uzlaşarak onlardan taviz koyma eğilimlerinin değil, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerle uzlaşmaz mücadele eğiliminin güçlenmesine çalışan, mücadelenin ancak uzun sürelibir mücadele olduğu takdirde gerçek başarıya ulaşacağına vurularak onun devrimci yönüne açıklık veren bir destektir.

Pr letarya 3. Dünya ülkeleri burjuvazisinin emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere karşı olumlu eyleminin (bu eylem süper güçlerden biri adına olmadığı sürece) yanındadır. Onun desteklemeyeceği bir 3. Dünya ülkesi burjuvazisinin kendi ülkesindeki proletaryasına ve genel olarak

halkına karşı olumlu eylemi ile bir başka 3. Dünya ülkesine karşı olumlu eyleminidir. Burjuvazinin olumlu eylemini desteklemekten mutlak bir ilke değildir. Hiç bir mücadele için ele alınmalıdır. Ve sosyalist olarak değil, somut bir tarzda ele alınmalıdır.

Çin'in Birleşmiş Milletler'in 10 Nisan 1974 tarihli oturumundaki konuşması bütün yönleriyle 3. Dünya hareketi karşısında proletaryanın devrimci tutumunu yansıtmıştır. Özellikle "Çin burada başka ne söyleyebilirdi" açısından alınmalıdır. Marksist Leninistler ilkelere taviz vermezler.

Bazı arkadaşlar şu soruyu soruyorlar : Devrimci devrimci meselesi değil midir? Burjuvazinin iktidarda olduğu 3. Dünya ülkeleri ekonomik kazançlarını yitirmeye mahkum değiller midir?

Elbette emperyalizme ve sosyal-emperyalistlere karşı mücadele ancak devrimci, gerçek zafarlar

elde edecektir. Burjuvazinin iktidarda olduğu 3. Dünya ülkelerinin ekonomik, bağımsızlık mücadelesi sadece kazançlarını yitirmeye mahkum değildir, aynı zamanda uzlaşmacı, zikzaklı, tutarsız olacaktır. Ama bundan çıkarılacak sonuç burjuvazinin iktidarda olduğu ülkelere "siz tutarlı anti-emperyalist mücadele yürütemezsiniz, sahte anti-emperyalizmi bir yana bırakıp, emperyalizme ve sosyal emperyalizme hizmet etmeye devam edin" demek midir? Elbette hayır. Proletarya, hangi sınıftan gelirse gelsin, sömürüye ve baskıya karşı seslere kavitsiz kalmaz. Tersine her türlü mücadelenin başındadır. Zemtsvoeuların ürkek sesleri Çarlığa karşı yükseldiğinde şöyle diyor Lenin: "Ona(Çarlığa) karşı ayaklananlar ne ölçüde az-ihtilalcî unsurlar olmaya bağlansa, otokrasinin ve bütün olarak mevcut ekonomik sistemin en kararlı muhalifleri olan bizler için o kadar iyidir." Çünkü düşmanlarımız

daha çok tecrit olmakta, devrimin başına çektiği mücadele düşmanın çünkü müttefiklerini, hatta bugünkü müttefiklerini kayıyacak ölçüde genişlemektedir.

İktidarda hangi sınıx olursa olsun 3. Dünya ülkelerinin emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri sınırları, tahakküm ve tehditlerine karşı birleşmeleri, uluslararası ekonomik ve siyasi ilişkilerin kökten değişmesi sloganıyla mücadele etmeleri, proletaryanın ve halkların yüzyılımız boyunca yürüttükleri devrimci mücadelenin doğrudan bir ürünüdür. Ve bu hareket devrimci uyanışı hızlandıracak, zaman içinde geniş halk kitlelerinde emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı kesin ve kalıcı zaferler elde etmenin zorunluluğunu ve yolunu öğretecektir. Geniş halk kitleleri kendi deneyleriyle burjuvazinin tutarsızlığını görececek, devrimin saflarında yer alacaklar. Devrimci proletaryanın görevi bu hareketin en önünde yürümek ve mücadelenin yolunu aydınlatmaktır, sekter bir tutumla müttefikleri ile

kondisi arasında duvar örmek değil.

Elbette proleter devrimcilerin 3. Dünya hareketine genel yaklaşmaları ile bellibir geri ülke proleter devrimcilerinin kendi ülkelerindekimücadeleye yaklaşım arasında belli farklar vardır. Bu farklar somut durumun somut tehliilinden kaynaklanır, yoksa farklı siyasi çizgilerden değil. Burjuvazinin (ve t prak ağalarının) iktidarda olduğu bir 3. Dünya ülkesinde iktidarın (başlıca halk kitlelerinin mücadelesinin bir ürünü olan) anti-emperyalist eylemi yanında onun proletaryaya ve halka karşı eylemi vardır ve iktidarın eyleminin ana yönü hemen her zaman budur. Ayrıca, bir ülke proleter devrimcilerinin görevi burjuvazinin tutarsızlığını teşhir ederek halk kitlelerinin mücadelesine önderlik etmekken, uluslararası planda sosyalist ülkeler, işişlerini karışına, hegenonya siyaseti olarak değerlendirilebilecek

tutumlardan özenle kaçınmak zorundadırlar. (Lenin'in önderliğindeki Sovyetler Birliğinin, komünistlere karşı tutumu ve emperyalistlerle uzlaşma eğilimi açıkça görülen Kemalist iktidarla ilişkileri bu konuda bizim için çok aydınlatıcı. Hele günümüzde "sosyalist" meskeli SSCB'nin hegenonya ci tutumu 3. Dünya ülkelerini bu konuda daha da hassaslaştırmıştır.)

Bağımsızlık d vrim meselesidir sözünü de mutlaka bir tarzda kavramalıdır. Bu hata siyasi tecrübesizlik yanında dünyadaki gelişmeleri doğru bir tarzda çözümlenemeyen kaynaklanıyor. Günümüzde çok büyük borutlara erişen bağımsızlık eğilimi, herşeyden önce Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının yüzyılımız boyunca sürdürdükleri mücadelesinin bir ürünüdür. İkincisi, bu eğilim dünyadaki bütün temel gelişmelerin keskinleşmesiyle, özellikle de ikisüper güçle 3. Dünya ülkeleri ve halkları arasındaki gelişmenin ve ABD em-

peryalistleri ile Sovyet Sosyal-emperyalistleri arasındaki çelişmenin keskinleşmesi iße bugün büyük boyutlara ulaşmıştır. Bağımsızlık eğiliminin devrinci mücadelesinin bir ürünü olduğunu görmeyip, bunu üretici güçlerdeki çelişme sonucu emperyalist üretimin ilişkilerinde yeni aşamalar ihtiyacının bir ifadesi olduğunu, emperyalistlerin denetiminde bir gelişme olduğunu düşünmek çok hatalıdır. Geçmişte, ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki gelişmenin değil de, ABD emperyalizmi ile AME ve Japon emperyalizmi arasındaki çelişkilerin bağımsızlık eğiliminin bugünkü boyutlara ulaşmasını mümkün kıldığına da düşünüyorduk. Ve bu da çok hatalıydı. Mutlaka bu çelişmenin rolü de vardır, ama asıl önemlisi birincisidir. Son onbeş yıldır sürekli gerilemek zorunda kalan ABD emperyalizminin boşluğunu doldurmaya çalışan esas emperyalist güç Rus emperyalizmidir. Ve bugün Rus emperyalizmi de ABD emperyalizmi gibi teğhir olmuştur, her geçen

gün teğhir olmaktadır. Ayrıca, bağımsızlık hareketi emperyalistlerarası çelişmelerin keskinleşmesinin yarattığı geçici bir durum (nisbi bağımsızlık) ol ayıp, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme kesin darbelerin indirileceği uzun süreli bir mücadelenin bugünkü tezahürleridir. 3. Dünya ülkelerinin ekonomik ve siyasal mücadelelerini küçümsemek bu mücadelenin kısusan emperyalizm denetiminde ve gelip geçici bir durum olduğunu düşünmekten kaynaklanır. (Bu hatalı değerlendirme hareketi izin revizyonizme bağlarını koparamadığı yakın geçmişte bizim üzerimizde hayli etkiliydi.) "Bugün dün? yada esas akım devridir." Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin 3. Dünya ülkeleri üzerindeki hegemonyaları yenibir paylaşımın gereklirine göre perçinleyip, kabaran mücadele dalğasını bastıracakları bir dönem gelmeyecektir. Dünya çapında insiyatif kesin bir şekilde dünya halklarının eline geçmiştir. Sonuç alıcı darbeler devrimin zafere ulaşması ile indirilecektir. Ve bugün süper güç

hegemonyacılığına karşı mücadele eden 3. Dünya ülkeleri ilerleyen devrim cephesinin bir parçasıdır. Bugün yalnızca "halklar devrim istiyor" demek yeterlidir. "Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor". Devrimci proletaryanın görevi birleşebilecek bütün güçlerle birleşmek ve bu mücadelenin önünde devrim doğrultusunda yürümektir.

3. Dünya hareketine revizyonistlerin yaklaşımı bizler için çok aydınlatıcı. Sovyet sosyal-emperyalizmi her geçen gün daha çok teşhir olan tuturundan söz etmiyoruz. Sözümlü edeceğimiz revizyonistlerin, sosyal-emperyalizme ve sosyal-emperyalizm uşaklığına kılıf giydirme çabalarının bir yönü. 3. Dünya ülkelerinin pek çoğunun henüz emperyalizm yalıt sosyal-emperyalizm nüfuz alanları içinde olduğu '60-70 arasındaki dönemde, marksist-leninistler burjuvazinin önderliğinde, değil sosyalizm yolunda ilerlemek,

demokratik devrimin tamamlanmaya-
cağını, demokratik halk devriminin
içki sınıfı önderliğinde içki-köy-
kü ittifakı temeli üzerinde uzun sü-
naye bir halk savaşı ile zafere
ulaşabileceğini savunurlarken, on-
ları "maceracılıkla", "savaş kıstır-
tıcılığıyla" suçlayanak, Suriye,
Peru, Irak gibi ülkeleri "sosyalizm
yolunda ilerleyen ülkeler" ilan e-
den revizyonistler, bugün bu tür
ülkeler SSCB'nin nüfuz alanı dışı-
na çıkma ve genellikle her iki sü-
per güce karşı tavır alma eğilimi
gösterdikleri için gelişmekte olan
ülkelerde iktidarların hızla geri-
cileştiklerini, dün milli olan bur-
juvaziğerin (ki onlar milli burjuva
bile deniyorlardı dün) giderek iç-
birlikçi burjuvaziye dönüküklerini,
"sosyalist" SSCB'den bu nedenle uzak
laşmaya başladıklarını, bu ülkelerde
"komünist"lerin görevlerinin artık
değiştiğini, bu ülkelerde iktidar-
lar SSCB ile "dostluk" politikası
güderken "komünist"lerin görevi
"sosyalizm yolunda ilerleyen ikti-
dara" destek olmak ilken, bugünkü
görevlerinin bu iktidarlara karşı
mücadele olduğunu yayıyorlar. Re-
vizyonistlerin içbirlikçi yapıları

nasıl açığa çıkıyor. Onların burjuvaziyekarı tutumlarını tavin eden asla proletaryanın ve halkın çıkarları değil, & sosyal-emperyalizmin çıkarlarıdır. Sosyal-emperyalizme ya kinlaştığı ölçüde proletaryaya ve halka karşı burjuvaziyle işbirliği siyaseti, burjuvazi Sovyet nüfuz alanından çıkma eğilimi gösterdiği takdirde "halkın kurtarıcıları" maske!

Dünya çapında gelişmeler devrim yönündedir. Bütün ülkelerde vebu arada 3. Dünya ülkelerinde sınıf mücadelesigiddetleniyor, proletaryanın vohalkın devrimci mücadelesi gelişiyor. 3. Dünya ülkelerinin mücadelesi dünya halklarının devrimci mücadelelerinin bir ürünüdür. Bu hareket revizyonistlerin göstermeye çalıştıkları gibi gerici bir hareket değil, ilerici bir harekettir. Bu hareketleri revizyonistlerin ileri sürdükleri gibi "işbirlikçilesen burjuvaziler" in ihtiyaçları değil, halkların mücadelelerinin fırtınası doğuruyor. Dün ABD işbirlik

çisi ya da SSCB işbirlikçisi olan burjuvaziler bile bugün dünk efendilerine karşı şu ya da bu ölçüde tavin almak zorunda kalıyorlar. 3. Dünya ülkelerinde sınıf mücadelesinin şiddetlendiği doğrudur. Mahalli iktidarların proletaryaya ve halka karşı şiddetlerini artırdıkları da doğrudur. Ana bundan çıkarılacak sonuç, emperyalist hegemonya zayıfladığı için emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleleri ertelemek ya da azımsamak, bu mücadeleden bağımsız olarak mahalli iktidarlara karşı mücadeleyi yoğunlaştırmak değildir Devrimci proletarya revizyonistlerin aksine hiçbir dönemde bujuvaziyle işbirliğisiyaseti gütmez. 3. Dünyanın yanında yer alıyor diy kendi burjuvazisine karşı mücadeleyi ertelemez. Sınıf bilincine sahip proletarya emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı birleşilebilecek bütün güçlerle birleşerek yürüreteceği mücadeleyi burjuvaziyi teorit edecek, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi demokratik halk devrimi mücadelesiyle birleştirecektir.

Düne kadar Nasır/propagandası yapan emperyalist ülkelerdeki revizyonist partiler, petrol ambargosu karşısında birden gerici arap rejimlerinin halka karşı politikasını keşfediyorlar, düne kadar "sosyalizm yolunda ilerleyen" Afrika ülkeleri ABD'ye karşı olduğu kadar SSCB'ye karşı da tavır almaya başlayınca, birde bu ülkelerde proletaryanın ve halkın ezildiğini keşfeder sahte göz yaşları dökmeye başlıyorlar, Rendi ülkelerindeki emperyalis burjuvaziyle flört ederken ambargo arap ülkeleri seyhlerinin satın aldıkları hisse senetleri ile, bu seyhlerin lüks hancamalarıyla uğraşıyorlar. Bunlara en iyi cevabı emperyalizm ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi, ülkelerindeki burjuva ve toprak ağaları iktidarını ve SSCB işbirlikçisi revizyonist ele başlarını tacerit ederek ve birleşebilecek bütün güçlerle devrimci bir tarzda birleştirmeyi mücadele sürecin de öğrenerek önderlik edecek olan 3. Dünya ülkelerinin devrim

ci proletaryası verecek.

TUSTAY
SİYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

HALKIN SESİ'NİN EMPERYALİZME VE SOSYAL-EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE KONUSUNDAKİ TUTUMUNUN BAZI NOKTALARDAN İNCELENMESİ

Türkiye dünya çapındaki altüst oluşun dışında kalamazdı ve kalmazdı. Halkımızın yıllardır sükdürdüğü anti-emperyalist mücadele, 3. Dünya ülkelerinin yükselen mücadelesi, eşit olmayan (dengesiz) gelişme ve dünya ekonomik buhranı ABD emperyalizminin bütün dünya halklarından özellikle güney-doğu Asya halklarından yediğidarbelere derinden sarsılması ve ABD-SSCB hegemonya mücadelelerinin bölgemizde özellikle yoğunlaşması, Kıbrıs buhranı (ABD-SSCB hegemonya mücadelesinin doğurduğu bu buhran) ile birleşerek ülkemizi halk kitlelerinin en bilinçsiz, en geri kesimlerinin bile Türkiye'ni dünyadaki yerini tartıştığı bir dönemece getirdi. Dünyadaki alt-üst oluş ülkemize öyle yoğun bir şekilde yansıdı ki en Amerikancı kesimler bile siyasi muarızlarına Natoculukla, Amerikancılıkla

suçlamaya başladılar. Bugün halkımızın en geri kesimleri bile şu sorulara cevap arıyorlar :

- Türkiye'nin bugüne kadarki dış politikası doğru mu?
- Türkiye bugün neden yalnız kaldı?
- Türkiye şimdi nasıl bir politika izlemeli?

Bu sorulara geniş halk kitlelerinin kendiliklerinden verdikleri cevaplarında ABD emperyalizmine ve ABD işbirlikçisi politikaya karşı derin bir öfke, ABT'ye (batıya) karşı güvensizlik, 3. Dünya ülkelerine büyük bir ilgi ve sempati, SSCB'ye karşı (geleneksel Rus düşmanlığının anti-komünizmin zayıflamasına paralel olarak) öfkenin giderek zayıflaması ama (hegemonyacılığa karşı hassasiyet nedeniyle) güvenlilik görülüyor. Bunun yanında Kıbrıs konusunda derin bir güvenizm görülmektedir. Ayrıca yeniyeni revizyonizmden tam olarak arınma aşamasına gelen prleter devrimci hareketin bilinen zayıflığı ve son yıllarda yediğidarbelere, geniş halk kitlelerinin reformcu burjuvazinin ideolojik ve özellikle siyasi etkisi altına girmesi sonucunu doğur-

muştur.

Ösetlerscek, günümüzde kitleler hiç olmadığı kadar anti-emperyalist mücadeleye açıktır ancak derin bir şekilde reformizmin etkisi altındadır. Ayrıca, sosyal-emperyalizme karşı uyanıklık çok zayıftır.

Bunları doğru bir tarzda tesbit eden Halkın Sesi gazetesi, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltmiş, dar aydın ya da öğrenci çevrelerine değil geniş halk kitlelerine seslenme, maksimalist eğilimlere kapılmayıp günümüzde halkın siyasi mücadelesine önderlik etmeve bu mücadelede birleşebilecek bütün güçlerle birleşme gereğini görmüştür.

Halkın Sesi gazetesinin bu doğru yaklaşımını eleştirecek, siyasi mücadele tecrübesizliğin - den ve aydın hareketiyapısından kurtulamamaktan kaynaklanıyor. Devrimci proletaryanın görevi yalnızca öncünün ve aydınların kafasını meşgul eden soruları

cevaplamak değil, geniş halk kitlelerini aydınlatmak, kitlelerin mücadelesine önderlik etmektir. İdeolojik açıdan meselelere doğru bir şekilde yaklaşmak ve genel bir siyasi çizgi tesbit etmek yeterli değildir. Siyasi arenada, bütün sınıfların arasında her günkü siyasi mücadeleyi sürdürebilmek gereklidir.

Siyasi teşhir, siyasi ajitasyon ve acil talepler öncünün subjektif değerlendirme ve özlendilerinden değil, objektif durumdan ve kitlelerin gerçek ihtiyaç ve özlendilerinden kaynaklanmalıdır. Siyasi mücadele geniş halk kitlelerine malolan mücadeledir, öncünün sınırlarını aşamayan tartışmalar değildir. Kitlelerden öğrenmeyi ve kitlelere seslenmeyi bilmeliyiz. Proletaryanın devrimci siyasetini pratikte yürütmeyi öğrenen osek ya maksimalizme, troçkizme yol açar ya da (kitlelere seslenmek durumunda kalındığında) kurukçuluğa düşer.

Örneğin acil talepler tartışmasında bu tecrübesizlik açığı yansımaktadır. Bir yandan maksimalizme

kapılanırken, kitlelere mal olmayacak acil talepler tesbit edilirken, bir yandanda "elde edilmesi mümkün olmayan şey talep edilmez", "iktidardan yapamayacağı şeyler istenmez" denilerek reformizme kaplanıyor. Devrimci proletarya ancak objektif olarak elde edilmesi mümkün olmayan taleplerde bulunamaz. Engels Almanya'da Sosyal-Demokrat Partinin Parlamentoya Kraliyet topraklarının ortaklığa ekimi için tarım emekçileri kooperatiflerine kiralanmasına talep eden bir karar tasarısını sunmasını öneriyor. Bebel bu öneriye mevcut hükümet açısından uygulanamaz bir öneri diye karşı çıktığında, öneriler "nesnel olarak uygulanabilir olmalı, mutlaka mevcut hükümet için uygulanabilir değil. Daha ilerileri gidiyoruz, (bunun gibi) kapitalist üretimin yıkılmasına yol açacak biçimde düzenlenen sosyalist tedbirler öne sürdüğümüzde, bunlar nesnel olarak uygulanabilir, ama

bu hükümet için inkensiz tedbirler olmalıdır" diyor. Gotha Programının eleştirisi'nde Marks'ın söylediği de budur. Proleter devrimciler hükümetçe uygulanabilir tedbirler de talep ederler. Kaldı ki bugün hükümetçe uygulanamaz olan talepler bir kere kitlelere malolup düzenin temellerinin sarsılması bir hareket doğurdu mu, hükümetçe uygulanmak zorunda kalabilir de. Ama devrimci proletarya için önemli olan bu taleplerin kitlelere malolabilmesi, onları harekete getirebilmesi ve iktidarı teşhir etmesidir (öteki muhalefet unsurlarını da teşhir eder). Önemli olan acil talepleri öncünün objektif özlemlerine göre değil, kitlelerin, "gerek ihtiyac ve özlemlerine göre tespit etmek ve muhtemel talepler arasında seçimi, yer ve zamanı, rastgele değil stratejik hedefe yönelik hazırlayacak mücadeleyi netleştirecek tarzda tesbit edemektir Engels "kime hitap ettiğibelli olmayan", "son derece dağınık, karışık, tutarsız, mantığa aykırı" taleplerden söz ederken bir yönüyle buna değiniyor. Teşhir ve talebin ve bunların slo-

ganlarının ayrı ayrı şeyler olduğunu söylemek de aynı şekilde hatalı. Te'zir sadece talele olmaz ve talep biçiminde olmayan teşhir ihtilalci m cadelerin çok önemli bör yönüdür. Ama teşhir yönü olmaya hatta ağır basmayan talep reformuzdur. Biz mevcut hükümetten talente bulunurken aslında hükümetten herhanı bir şey talep edilmesine sürekli karşı çıkıyor, bunun ikili iktidarı gözden kaçıran, yalnızca kitblerin bilinçsizlikten kaynaklanan güvenine dayanarak ayakta duran burjuva devrim güçlenip, bolşevik partiye karşı terör uygulanmaya başlandıktan "bütün iktidar Sovyetlere" şb ganı geçici olarak bırakıldıktan, hükümetin devrilmesi için propaganda ve hazırlanma gündeme girdikten bir süre sonra Kornilov ayaklanmasına başlayıp Kerenski hükümetinin de, bolşeviklerin de Kornilov'a karşı savaşı gündeme gelince, Lenin hükümetin tutarsızlıklarının ve kararsızlığının eleştiril-

mesinin ve acil talepler için kampanyanın çok önem kazandığını söylüyor ve şöyle diyor: "bu talepleri sadece Kerenski'ye y'neltenmeliyiz ve daha çok Kerenski'ye değil Kornilov'e karşı mücadele mücadele içinde kaybolan işçilere, askerlere ve köylülere yönelmeliyiz." diyor. Bu acil taleplerle kitlelerin hareketâ getirilmesi ve kitlelerin bu taleplerle generallerine ve subaylarına baskı yapmaya teşvik edilmesi gerektiğini söylüyor. Çünkü Kornilov olayı ile Kerenski hükümetinin devrilmesi amacıyla vaz geçilmiş değildir, ama hükümete karşı mücadele geçici olarak daha dolaylı bir biçime bürünmüştür

Kıbrıs konusunda Halkın Sesi'ne yöneltilen eleştiri de hem haksız, hem de siyasimücadele tecrübesizliğinden kaynaklanıyor. Halkın Sesi Kıbrıs konusundaki teşhir çalışmasını aralıksız sürdürdü. O yazıda buna ağırlık vermemesi okuyucularının kafasını bulandırmaz. Kaldı ki o yazıdaki yaklaşımı da teşhirdir. "Türkiye neden yalnızlığa sürüklendi, bundan nasıl kurtulur" sorusuna değinmeyi "istikrarı düzeltmeyi

amaçlıyor" diye anlamak siyasi t tecrübesizliğimizi nasıl yansı- tıyor. Bu konu geniş halk kit- lelerinin kafasını meggul eden çok önemli bir konu. Ve geniş halk kitleleri bu konuya daha çok sağ ve güven açısından yaklaşabi- liyor. En fazla CHP çizgisi doğ- rultusunda meseleyi değerlendi- rebiliyor. Komünistlerin bu soru- yu cevaplandırmamaları, bu konuda geniş halk kitlelerini aydınlat- mamaları doğru değil sağ bir tutumdur. Kitlelerin siyasi bakı- mından aydınlatılmalarını burjuvazi ye terk anlamına gelir. "Burjuva ziye siyasi mücadele, komünistle re ideolojik mücadele" anlamına gelir. Kıbrıs'ta işgale son ve- rerek, ABD ile ilişkileri kopara- rak, 3. Dünyanın yanında yeralma- nın propagandasını yapmak oli- garşinin bozulan istikrarını da- ha d bozmaktır, düzeltmek değil. Çünkü buyönde sürdürülen propa- ganda-ajitasyon geniş halk kit- lelerinin bilinçlenmesini ve oli garşinin dış politikasını kar- şısında yarar almasını sağlayacak- tır. Asıl bu propagandanın yapıl- maması istikrarı devam ettirir.

Kitlelerin zihinlerini meggul eden sorulara cevap veren ve daha çok mevcut hükümetçe gerçekleştirile- mez olan acil talepler ileri sürme- reğini doğru olarak kavrayan Hal- kın Sesi'nin mücadele si yeterli mi- dir ve bütünüyle doğru mudur? Bu soruya hayır cevabını veriyoruz.

Birincisi Halkın Sesi gerek mevcut iktidarın gereksereformacuhalefe- tin tutarsızlığını yalpalamalarını, cesaretsizliğini ve göz boyamacılı- ğını teşhir etme konusunda talepler aracılığıyla teşhir dışında pek az şey yapıyor. Siyasi gelişmeleri mev- cut iktidarı ve reformcu burjuvaziye teşhir ederek çözümler yazılar yok denince kadar az. Çok bol rast- lenen "destekleyeceğiz" sözünün (destekleyeceğiz sözü ilke olarak inkar edilemez) doğrudan teşhirle birlikte kullanılmayınca nasıl teh- likeli bir söz haline geldiği açık. Bir siyasi gazetenin temel görevi gelişmeleri, bütün sınıf hareket- lerinin tutumlarını teşhir ederek çözümlenektir. Bununla birleştiril- medikçe ne kadar sık ve açık formü- le edilmeye çalışılırsa çalışılırsa

siyasi örevler açıklık kazanmayacak, talepler devrimci bir mücadelenin araçları haline gelmeyecek, mücadele yaygınlaşmış ve tihilip giddetlendirilmeyecek, sağ eñilinler güç kazanacaktır. Siyasi gazetenin konksiyonu mekanik bir tarzda ardarda görevleri sıralamak değil, siyasi gelişmeleri dinamik bir tarzda çözümlenerek, kadrolara görevlerini bu çözümlenelerin dinamikizmi içinde kavratmaktır.

Bunu geçmişte ya da bugün biz beğardık mı, beğarır mıyuz? Bizim Halkın Sesikadar bile siyasi tecrübemiz olmalıdır, sağ tutandan kaçınırken maksimalizme konakladığımız açık.

Siyasi mücadele konusunda Halkın Sesi'nden çok şey öğrenmişiz de açık. Ama bütün bunlar Halkın Sesi'ni eleştirmemize engel değildir. "Destekleyeceğiz" sözüne Halkın Sesi'nde bu kadar çok rastlanılmasının bir nedeni siyasi gazetenin konksiyonunu doğru olarak kavrayamama, gazetenin kadrolara mekanik olarak

görevlerini açıklamak platformu olmadığını görememe ise, bir diğer nedeni de ülkemizdeki devrimci hareketin gerçek gücünü tesbit edemeden hareketlenen, kendini adeta siyasi mücadelenin kırsında görme, siyasi mücadelelerin içinde davranma gereğini kavrayamama eğilimidir. Biraz daha az "destekleyeceğiz" veya "karşımız" sözleri ve biraz daha çok yazılarla bu mücadele ile bunu doğru olarak uygulama gerekir. Pr letor devrimciler mekanizmede, şimatizmden kurtulup her gün bütün canlılığı ile süren siyasi mücadelenin dinamik bir parçası olmalıdırlar. Lenin'in bolşevik siyasi gazetelerdeki yazıları bize örnek olmalıdır.

İkincisi, M.C. hükümeti ABD'ye görünüşte de olsa kafa tutmak zorunda kalıyorsa, CHP faşist saldırılarına karşı aktif mücadelede sözünce durumuna geliyorsa, bunlar halkımızın yıllardır sürdürdüğü anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelelerin ürünleridir. Ve bunlara dudak bütnek geçmiş mücadeleye ve halkın burjuva partilerinin eriden izi nek zorunda kaldıkları devrimci uyanışına dudak bütneklerdir. Sekter davranışlar sonuç olarak devrimci mücadeleyi küçümse-

mektir. Saflarımızda bu eğilimle mücadelede devam etmeliyiz. Ancak, bizim dayanacağımız halkın mücadelesi ve uyanışıdır. Onun sonuçları değil. Birleşilebilecek bütün güçlerle birleşmeyi başaramazsak pr letaryayı temsil iddialarından vazgeçmemiz gerekir, bu çok önemlidir. Ama bunun yolu H.C. hükümetinin ya da CHP'nin cesaretsizliğini, tutarsızlığını, yalpalamalarını görmezlikten gelmek değil, bu eğilimleri sürekli teğhir etmek ve onlara karşı uzlaşmaz bir şekilde mücadele etmektir. Elbette onlara sadece "siz cesur olamazsınız" demeyeceğiz, onları cesur olmaya çağıracağız aynı zamanda. Ama cesaretsizliklerini teşhir etmeden cesur olmaya çağırarak gerçeklerin üzerini örtmektir. Sağ eğilimler halka güvenmekten kaynaklanır. Türkiye'deki bütün proleter devrimci hareketlere uzatmakta oldukları ellerini henüz tutamadığı azınlık hareketi olmaktan kurtulamadığı için birleşilmesini isteyen

esas unsurları burjuva partilerde arıyor. Burjuva partilerin cesaretsizliğini kitlelerdeki gerilik ve cesaretsizlikle paralel olduğunu düşünüyor, sabırlı olmaya çalışıyor. Oysa bugün ülkemizde geniş halk kitleleri destekledikleri burjuva partilerin çok ilerisindedir. Burjuva partiler bu gelişmeye ayak uydurmaya çalışırken, hem çok geride kalıyorlar, hem de temsil ettikleri sınıf çıkarılma modeniyle halkın ilerleyişini kontrol altına almaya direnmeye çalışıyorlar. Proleter devrimciler halka güvenmeli ve halkla birleşmenin yolunun burjuva partilerin tutarsızlıklarına göz yummak değil, onları amansızca teğhir etmek olduğunu kavramalıdır. Mücadelenin en önünde yer alarak buyönde atılacak her adım burjuva partilerinden bir yandan tecrit edecek, bir yandan da daha cesur adımlar atmaya teşvik edecektir. Buyönde her adımlarını yine göreceğiz ve desteklediğimizi açıklayacağız, ama o zaman kurukçu bir tarzda değil, kitlelerin önünde, kitlelere güvenerek ve dayanarak yapacağız bunu. Birleşilebilecek bütün güçlerle birleşme tutumu, kitlelerin devrimci uyanışı doğru

bir tarafta tesbit ederek uygulanmadıkça sağ bir tutuma dönüştür.

Üçüncüsü, bizler gibi, "bunlar devrim meselesidir" diyerek, günümüzde siyasimücadeleyi bu juvaziye terk etme hatasına sarılmayan Halkın Sesi, günümüzdeki siyasimücadeleyi devrim mücadelesine tabikilmayı başaranıyor, adeta buikisini birbirinden koparıyor ve büyük bir kavram kargaşası yaratıyor

ABD emperyalistleri ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasındaki hegemonya mücadelesinin ülkemizde özellikle yoğunlaştığını, bugün yalnızca ABD emperyalistlerinin hegemonyasına son vermücadelesisürdürüp, o ölçüde tehlikeli bir diğer emperyalist gücün ülkemize sızma çabalarını gözardı etmenin ya da bunatolisaymanın yanlışlığına gören ve "ne Amerika ne Rusya" doğru sloganını benimseyen Halkın Sesi : Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'ye sızma çabalarının bugün ekonomik, siyasi ve ideolojik sızma yönünün ağır bastığını görmez-

den gelir ki, meseleyi hemen bugün bir askeri saldırı söz konusuymuş gibi yapıyor. Bu yaklaşım asıl tehlikeye, ekonomi, siyasi, ideolojik sızmaya karşı uyanıklığı ve mücadeleyi zayıflatıyor, mevcut iktidarın hatta CİP'nin (C) güçlerini kolaylaştırıyor. Halkın Sesi bu hatalı tesbitiyle, bugün revizyonistlerden sonra sosyal-emperyalizme en yakın unsurlar olan M.C. iktidarını ve ordu üst kademelerini sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası sayarak sosyal-emperyalizme karşı bu güçlerin başlatacakları bir vatan savunmasına proleter devrimcilerin katılıp katılmayacağını tartışıyor.

Bu çok önemli bir garptadır. Sosyal-emperyalizmle uzlaşan ve kitleler önünde teşhir edilmesi gereken egemen sınıflar, halen (ve mutlaka daha uzun bir süre) millisavunma siyasetini esas olarak SSCB'ye askeri bakımdan karşı durma üzerine inşa etmişlerdir. Halen NATO'nun bir parçasıdırlar. Sosyal-emperyalizmle buna rağmen uzlaşıyorlar. SSCB' bugün Türkiye'ye "dostluk" maskesiyle sızıyor, düşmanca değil. Halkın Sesi'nin talep ettiği 4. Ordunun (Egeden çekilmesini talep etmesi çok doğrudur)

Sovyet sınırlarına çekilmesi (ki söylenen açıkça budur) mevcut sosyal-emperyalist sızmaya karşı bir tedbir değil sonuç olarak öteki süper güç, ABD lehine bir tedbirdir ve sosyal-emperyalizme karşı gerçek mücadeleyi sadece bulanaklaştırır.

Egemen sınıflar SSCB'nin askeri saldırısına karşı ancak ABD hegemonyasının süresi için savaşlar, aksitakdirde savaşmaz, işbirliği yaparlar. Tıpkı ABD saldırısına karşı savaşmayacakları gibi. SSCB işbirlikçilerinin yalnızca revizyonistler oldukum düşünmek çok hatalıdır. Sosyal-emperyalist saldırıya karşı bee şimsizlik için sadece halk savaşır, anti-emperyalist sınıf ve tabakalar savaşır. M.C. hükümetinin bile ABD'ye kafa tutmak zorunda kalması onların işbirlikçisi yapılarını vitirecekleri anlamına asla gelmez. Sosyal-emperyalizmin askerisaldırı tehlikesi her zaman vardır ama ona karşı mücadele halk savaşı meselesidir.

"Ya devrim savaşı önler ya savaş devrime yol açar" sözü heren her sayısında görülen Halkın Sesi bu sözün anlamına kavramamaktadır. Gerçek bir dünya savaşını, gerekse Türkiye'ye bir sosyal-emperyalist saldırısına önleyecek olan devrimdir, halk ordularıdır. Onlanemediği takdirde de halkın silahlı gücüyle yenilecektir, burjuvazinin düzenli ordusuyla değil.

Açıkça şoven Türk ordusu olan mevcut orduyu "Türkiye Ordusu" diye isimlendirerek, bu ordunun yalnızca ucuz asker deposu yönünü vurgulayıp, iç savaş ordusu yönünü gözden kaçırarak, ne ABD emperyalizmine karşı bugün çok güç kazanan mücadele devrine tabi kılınabilir, ne de sosyal-emperyalizme karşı bugün farklı bir perspektiften (sızan emperyalist) ama aynı ağırlıkta sürdürülmesi gereken mücadelede önemli adımlar atılabilir ve ne de ülkemizde devrim açısından büyük stratejik önemi olan bu sonucunun devrine tabi kılınması mümkün olur.

Sosyal-emperyalizmin askeri saldırı tehlikesini değerlendirirken düşünülen

vahim hata, milli savunma, ordu konusundaki değerlendirmeyi de çarpıtarak çok yanlış bir tutuma yol açmış. Devlet meselesinde, ordu meselesinde, yaratılacak bulanıklık son derece tehlikelidir. Egemen sınıfların milli leğtirmeler gibi olumlu taleplerde bulunulabilir ve onların bu tür olumlu eylemleri desteklenir. Ancak ordu konusunda egemen sınıflardan (şimdi tespit edemediğimiz istisnai durumlar dışında) olumlu taleplerde bulunulamaz, ancak olumsuz taleplerde bulunulabilir. Ülkemizde de ordu herşeyden önce bir iç savaş ordusudur, halka karşı baskı gücüdür. Onun kuvvetlendirilmesi yönünde olumlu talepler, halka karşı terör gücünün kuvvetlendirilmesini talep etmekle biridir. Kaldı ki egemen sınıflar bir süper güce karşı ancak öteki süper güce dayanarak ve onun adına orduyukuvvetlendirebilir.

Uluslararası planda 3. Dünya ülkelerinin süper güçlere karşı kendi milli savunmalarını güçlendirmeleri konusunda prole-

ter devrimci tutum başkadır, ülkemizde milli savunma konusunda tutumumuz başka. Parti, ordu ve cephe devrimin temel meseleleridir ve bunların yaratılması o ülke devrimcilerinin en temel görevleridir. Bu görevlerin somutta nasıl başarılabileceğini onların yerine kimse tesbit edemez ve kimse bu görevleri onların yerine yapamaz. Bir 3. Dünya ülkesinde halkın güçleri henüz yeterince üretilmiş değilken uluslararası devrimci proleterya o ülke burjuvazisinin süper güçlere karşı milli savunmasını güçlendirmesine karşı çıkıp, bunu halkın yapması gerektiğini söyleyecek değildir. İktidarda kim olursa olsun, süper güçlere karşı askeri tedbirleri destekleyecektir. O ülke proleter devrimcileri ise halkın silahlı güçlerini

örgütleno göreviyle karşı karşıya kaldılar.

Üslerin kapatılması, NATO ve ~~ve~~ CILTO'dan çıkılmasını, ülkemize bir daha yabancı asker sokulmasını, Yunanistan, Balkan ülkeleri vb. ile saldırmazlık paktları imzalanmasını, 3. Dünyanın yanında yer alınmasını vb. talep etmek başka; milli savunma strateji ve planlarının iki süper devlete ve özellikle SSCB'ye karşı yeniden ele alınmasını, 4. ordunun SSCB'den gelecek saldırıya karşı bir yere sevk edilmesini, öz karnelerine dayanan silah yapımını, nükleer silahlara el konulmasını talep etmek başka. Bu sonuçta taleplerden ilk ikisinin

saçmalığını daha önce açıkladık. Otakilevini bugünkü iktidardan tek başına (bu haliyle) talep etmek de ancak burjuvazinin tutumudur ve zaten burjuvaziyelilerdir bunu talep ediyor. Koç'ların vb. nasıl açgözlülükle "milli savaş sanayii"ne sarıldıkları bilinmiyor mu! Ve MHP'nin nükleer silah imcilerini s vünde bilinmiyor mu! Bugünkü iktidar da nükleer silahlara belli şartlarda el koyabilir ama bunları süper güçlere hangisi değil ancak Yunanistan'a vb. karşı kullanılır.

Ve hele "halkın silahlandırılması talebi" !

Mesele bazı arkadaşların düşündüğü gibi "burjuvaziden yapamayacağı bir şeyi istemek, yapabileceği u-

umudunu yapmak" meselesi değildir. Evet burjuvaziden asil yapamayacağı şeyler ister. Mesele şudur : burjuvazi bunları yapabilir ama onun yaptığı bambaşka bir şey olur.

NC iktidarı "köylerde ve fabrikalarda milis teşkilatları" kuramaz değil kurabilir, kurmaktadır. Amasilahlandırdıkları halk değil sivil faşist güçlerdir. Bugün onları "rejim düşmanlarına" karşı silahlandırıyor, yarın Yunanistan'a karşı silahlandırır, hatta bugün birinde SSCB'ye karşı silahlandırabilir. Ama en az olarak (ya da en azından aynı zamanda) halka karşı silahlandırılmaya devam eder.

NATO zaten uzun süredir Türk Ordusunu "topkayun savaş gereklileri" maskesiyle, sözde "gerilla savaşına" aslında anti-gerilla savaşına hazırlanmaktadır.

Marx'ın sözleriyle eleştirelim Halkın Sesini : "... parlamenter biçimler göklündekisüsler taşıyan feodal unsurlarla burjuva etkiler karışıklı bürokratik yapısı polis zarfı ile takviye edilmiş bir askeri despot yönetimden başka bir şey olmayan bir devletten, ancak demokratik cumhuriyet şartlarında anlam taşıyabilecek şeyler talep etmek gibi "dürüst" olmadığı kadar saygı değer de olmayan hilelere de başvurulmamalıydı.." "Halkın silahlandırılması talep olarak ileri sürülmezdeniyoruz. Son tahlilde pr le-

tarya partisinin esas görevi olan halkın silahlandırılması proleter devrimcilerin her zaman ileri sürmelere gereken bir taleptir aynı zamanda. Ancak bu talep herşeyden önce demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır, demokrasi mücadelesinin öteki talepleri ile bir anlaşılmaz. Bu talep süper devletlerin saldırısına karşı "topyekun savaşın bir gereği" ne indirildiğinde, onun bu yönü devrimci demokratik yönünden sonuçlanarak ele alındığında, geriy kalan sadece yetersiz değil, farklı nitelikte bir şeydir. Hitler faşistleri de Sovyet orduları Almanya sınırlarına

dayandırmada "topyekun savaş", "topyekun savunma" sloganları ile sivil halkı silahlandırdılar.

Bizim gibi ülkelerde halkın silahlandırılması meselesi, 19.yy. den ve emperyalist ülkelerden farklı olarak sadece demokrasi meselesi değil, aynı zamanda yurt savunma meselesidir, küçük bir ülkenin büyük bir saldırganı karşı zafet kazanması meselesidir. Ve bizim gibi ülkelerde halkın silahlandırılması meselesinin demokratik yönü halkın üzerinde ve halka karşı ordunun parçalanması meselesinden ibaret değildir. Yurt savunmasıyla demokrasi içiçedir. ".. demokrasi Japonlara karşı direnme için en gerekli şeydir.." (Mao Zedung, sol.w.c.1, sf.288), "Silahlı direnme halkın(4)

seferber etmek mümkün değildir." (ibid.s.267).Halkın askeri bakımdan seferber edilebilmesi için, her şeyden önce siyasi bakımdan seferber edilmesi gerekir.

Proleter devrimciler gerek asgari programlarının (demokrati halk iktidarı) öteki talepleriyle birlikte, gerekse demokratik ve anti emperyalist acil taleplerin bir parçası olarak (tek başına değil) halkın silahlandırılmasını işçi-köylü milislerinin örgütlenmesini, halkın emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı siyasi ve askeri örgütlenmelerinin bastırılmasını, mevcut orduda genel olarak erlere, özel olarak Kırt milliyetinden erlere karşı, assubaylara karşı baskı ve tahakküme son verilmesini, erlerin ve

assubayların kararlarında söz sahibi olmalarını vb. her zaman savunur, (ve kitlelerin o günkü özlem ve ihtiyaçlarını, mücadelenin hangi yönünün ve hangi acil taleplerinin ön plana çıktığını dikkate alarak savunur, bu talepleri soyut olarak ele almaz). Mevcut iktidarın bu tür ⁽⁵⁾ talepleri halka mal etmek, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçası haline getirmektir. Halkın silahlandırılması ve bu gibi talepler bu çerçeve içinde ele alındığında ordunun halka karşı eylemine karşı talepler olur. Bu talepler geniş halk kitlelerine mal edildiğinde onların elinde bir silah haline gelir. Aynı zamanda ordu içinde erlerin, assubayların

ve yurtsever ve demokrat subayların mücadelelerini güçlendirir. Halk savaşı, Halk Ordusu birden doğmayacaktır. Halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir aşaması olacaktır ve proleter devrimciler acil talepleri halkı bu mücadelede seferber etmek için ileri sürerler.

- (1) .. çok kitlelere hitap ederiz.ubat devriminden sonra Lenin burjuva ..
- (2) .. olma çabasındaki unsurlar gibi Halkın Sesi de kitlelerin yillardır devrimci..
- (3) .. sosyal-emperyalizmle uzlaşma çabalarını gözden geçiririyor, sosyal-emperyalistlerin...
- (4) .. seferber edilmesini gerektirir, ama demokrasi ve özgürlük olmadan onları ..
- (5) .. gerçekleştiremeyeceği, gerçekleştirmek istemeyeceği açıktır. Ama önemli olan bu talepleri..

TÜRKİYE SOSYAL TARİHİ